

— „Madalena! Dat ik serieus tot u mocht spreken. De tijd gedooft niet met woorden te spelen. Het is geene poëtische vrijigheid, het is mij heilige ernst. Zie, alles lacht en juicht in 't ronde — de winterzon kust ons met het goud van haar weerlichtend geschimmer! Wees oprecht, Madalena! Laat mij nu alles zeggen! Er spartelt geen zoeter woord in mijn hart, er huppelt geen blijder naam op mijn tong dan de uwe, Madalena! Ach, dat je in de begonnen vriendschap tusschen ons beiden een altoosdurenden knoop wildet leggen!”

Madalena trok hare hand, die hij vurig in de zijne klemde, niet terug. Zij haastte zich sneller te rijden, terwijl Bredero haar zachtkens tegenhield.

— „Niet te hoog, Bredero! Later spreken we over dit alles. Later! Ik heb een verzoek op u. Niemand luistert nu naar ons. Zeg me spoedig . . .”

Arme Bredero! Hij doorgrondde de echt vrouwelijke list niet, die hem zou verschalken. Madalena wilde hem niet te woord staan over wat hem het meest ter harte ging. Zij vreesde haar eigen gemoed, want zij was hevig aangedaan door al wat hij zeide. En toch wilde zij het niet toonen. Zij poogde, als handige moeders met lastig vragende kinderen plegen te doen, door eene tegenvraag zijne aandacht naar iets anders af te leiden. Zij trachtte hem te vangen door zijn eigen hartstocht. Zij deed een beroep op zijne hulpvaardigheid, en hij moest luisteren.

— „Ik moet u een zonderling groot nieuws verkondigen!” — ging Madalena voort — „De Ridder Rodenburgh heeft mij tot een hijlik aangezocht!”

Eene huivering van schrik en gramschap deed hem wankelend stil staan. Angstig riep hij uit:

— „Gans bloed! Die guil, die bluffer, die windbreker! Een hijlik met u! Die hondsklink met al zijne Italiaansche deugnieterij! Die kale neet, die brageert, of hij duizend pond jaarlijks te verteeren had! 't Is eene al te snoode arrogantie!”

— „Ik heb den fijnman mooitjes afgezegd! Al even goed vriend! Daar ligt niet aan bedreven. Teller dacht, dat den bloed een kermisvreugdje overkwam, toen hij voor mij knielend, Hollandsch, Fransch en Italiaansch door elkaar sprak!”

— „En dacht de drogert, dat je in zijn faveur disponeeren zoudt?”

— „Hij had de muts op mij, de gek! Teller en Elisabeth hebben hem gladuit voor 't zotje gehad!”

Bredero glimlachte zeer tevreden, drukte hare hand, en deed haar zeer rustig naast zich voortrijden.

— „Ik gun hem den egel in zijn klapmuts!” — riep hij lachend. — „Als gek zeer doet, dan heeft hij een pleister over zijn heele lijf!”

— „Maar, zeg me, Bredero! Hoe staat het al met zijne comediën?”

— „Die duffe, meskiene rederijker! Hij slacht de Engelschen of de spreeuwen, hij steelt, waar hij wat krijgen kan. Italiaansche, Spaansche of Engelsche poëten brengt hij in gek geschokkeerd Hollandsch over. Voor een paar dagen heeft hij een mirakelstuk: *Melibea* gecomponeerd, waarin zeven minnaars zeven talen spreken tot ééne vrijster! Ik geloof, het schort hem boven zijne wenk-